



Zabavno - humoristična nedeljska priloga „Dnevu“.



Prvi maj.



## Mi gremo naprej.



Mi gremo naprej, mi gremo naprej,  
mi nemčurji.  
Pred nami visoke službe lete  
v zlati burji.

V Ljubljani je dan, v Novem mestu je dan,  
predsedniški stolček bo že kje postlan!  
V Gradcu modri možovi sedijo, ja,  
te stolčke po modrem razumu delijo, ha, —  
zaman  
se pač ne bo levil bedni kristjan.

Če nemškvanja ni, zaman vse hrepenenje,  
ki v srcu burno nam kipi in vre;  
do cilja vodi tako le hotenje,  
ki dvom in vse pomisleke zatre.  
Visoke službe netijo življenje,  
a možkost, ha, le prazna pena je.  
O, te visoke službe! Kdor sluti jo,  
z značajem svojim naj odkupi jo!

In mi gremo naprej, mi gremo naprej  
mi nemčurji.  
Pred nami visoke službe lete  
v zlati burji.

In on gre, z njim veliki »Jaz«  
na uradnem šimlu jahaje,  
in kadar spiše kak nov ukaz  
se kazina veselja zamaje.

O, domovina, kdor te ljubi zdaj,  
ljubiti mora te z grenkobo v duši:  
Če tlako dela sužnji papagaj,  
bo šel naprej — ob uma suši.  
Če tujcem klanja se našemljeni lakaj,  
mu dano bo korito, pri moj' duši!  
Če smešno krinko si nade obraz,  
še osel bo najboljših kras!

Da majhen je mož, tako al' tako,  
ne briga gospodov oholih  
»V majhnih duše velike sede  
na vzvišenih svojih prestolih.  
Zatajil vrh tega je narod, to govori;  
zdaj lahko Slovencem pravico deli!«

Klobuk ministra mu v daljavi miga,  
doletel on bo ga koprne.  
Glej, že si ga na staro glavo dviga,  
pod njim pogumno zopet dalje gre.  
In neprekinjena drži veriga  
iz zarje v zarjo in od dne do dne.  
In v nove karijere mu hlepe oči...  
O stari časi, kam ste vi zašli?!

### Ljuba Neža!

Zadnjič je »Zarja« prinesla neko za-  
hvalo, v kateri se neka vdova zahvaljuje  
vsem znancem in prijateljem, da so spre-  
mili njenega moža k večnemu počitku. Na  
koncu pa je stal sledeči stavek: »Še po-  
sebnost se zahvaljujem slavni društveni  
godbi, da je igrala pokojniku na njegovi  
zadnji.«

Prvi sosed: »Zakaj pa ne pokri-  
ješ hiše? Ali ne vidiš, da ti dež skozi  
teče?«

Drugi sosed: »Danes ne morem,  
ker dežuje.«

Prvi sosed: »Pa bi pokrili takrat,  
ko je lepo vreme.«

Drugi sosed: »Takrat pa ni po-  
treba.«

»Nič ni na svetu boljšega, nego koza-  
rec vina« — je rekel gost v gostilni svo-  
jim tovarišem. — »Liter je boljši,« je od-  
govoril njegov tovariš.

## Delegacije.

Minister Berchtold  
je podal eksposé,  
kaj hotel je reči,  
zdaj nihče ne ve.



# Življenjepis

slavnega moža.

Motto:

Ko bil je šolarček mlad,  
je kazal, da bo diplomat,  
in če ne več,  
da bil bi vsaj minister rad.



Že v mladosti je kazal posebno nagnjenje do višjih mest. Ko je nekoč dobil v roke klobuk visokega gospoda, ga je takoj posadil na glavo.



Ko je prišel študirat na Dunaj, je stopil v Slovenijo in je postal odločen bojevnik za napredek. Stal je vedno v prednjih bojnih vrstah in si je priboril kmalu predsedniško mesto.



Ko se je vrnil v domovino, je ostal zvest idealom svoje mladosti. Zato je stopil takoj v prve vrste. Ker pa so ga motili svetli ideali napredka, jih je počrnil, da bi mu kazali pot navzgor.



Konečno je dosegel svoj cilj...

Ljuba Neža!

Ko smo prvič streljali na ostro, je streljal z nami naš tovariš-vojak, ki pa ni skoraj nikoli v tarčo zadel. To je našega poveljnika zelo razjezilo in je rekel vojaku:

»Ti, svinja, kam pa streljaš. Kò bi stal tam sovražnik, bi ga gotovo ne zadel.«

»Kaj pa, če bi stal zraven!« je odgovoril vojak.

Štajerec — Kranjcu.

Na Kranjskem je težko živeti,  
pa nič ne porajtaj, moj brat,  
v nebesih te čaka ena prata,  
pol'č vina in kruha falat.



## Pomlad na deželi.



„Na deželi je res prijetno — toliko življenja — pa nikjer nobenega policajša . . .“

Ljuba Neža!

Dva ubožna dijaka sta potovala po deželi in sta prenočevala v neki gostilni. Po noči slišita, kako odpira okno tat in hoče priti v sobo. Prvi dijak hoče zaklicati na pomoč, drugi pa mu pravi: »Pst, nikar ne kriči. — Pustiva ga, da pride v sobo, potem ga naženeva — morebiti nama še kaj zapusti, kar je drugod nakradel.«

Ljuba Neža!

Neki pridigar je zapazil, da je večina njegovih vernih poslušalcev v cerkvi zaspala. Pridigar še nekaj časa pridiga, potem pa naenkrat zakriči: »Gori, gori!« . . . Ljudje planejo na noge in sprašujejo: »Kje pa?« »V peklu za vse, ki v cerkvi pri pridigi zaspajo,« je odgovoril pridigar.

Ljuba Neža!

Škof je prišel v »K . . .« birmovat. Opoldne pri kosilu — h kateremu je bil tudi župan povabljen — je imel kakor običajno mal govor, pri katerem je rekel, da mu kraj dopade in posebno pri kapelici, kjer da je jako lep razgled in se tudi v njegovo rojstno faro vidi. Nato vstane župan Luka in reče: »Gospod škof, ker se Vam pri nas tako dopade, pa pridite k nam za kaplana, ko boste enkrat šli v penzjon.«

Frizer, ki izdira tudi zobe:

»To je bil ravno stoti zob, ki sem ga temu kmetu izruval.«

»Kaj, ali imajo mar tudi kmeti toliko zob?«





»Kaj je zločin?« je vprašal profesor pri skušnji študenta. — »Zločin je, ako človek nekaj dela...« je odgovoril študent. »Potem vi niste zločinec, ker nikoli nič ne delate,« je rekel profesor.

»Zakaj pa se ne učite zemljepisja,« je rekel profesor dijaku, ki se mu ni hotel učiti. »Zato,« je odgovoril dijak, ker ne bom tega potreboval — saj grem k pošti.«

»Kako spoznate roman od novele?« je vprašal profesor učenca. — »Prav lahko,« je odgovoril učenec, »tako po prvi strani, saj je tam napisano.«

Sodnik (obtožencu): »Ako vam ni prav, se lahko pritožite na višjo inštanco.«

Obtoženec: »Sklicujem se na zdravi razum.«

Sodnik: »Te inštanice jaz ne poznam.«

Profesor: »Kaj je hipoteza?« — Dijak: »Hipoteza je, če si mislim, da mi daste dober red.« — Profesor: »To je pa zelo predrzna hipoteza.«

»Ali si dobro napravil skušnjo?« je vprašal oče sina, ko se je vrnil iz mesta domov. »O zelo dobro,« se pohvali sin, »tako dobro, da profesorji žele, naj pridem še enkrat, da jim vprašanja natančneje razložim.«

Tonček stari materi: »Mama, zakaj si ti stara škatlja?«

Stara mati: »Kdo ti je to rekel?«

Tonček: »Mama vedno pravi: ‚Ah, da bi že umrla ta stara škatlja!‘«

Sodnik: Ali ste poročeni?

Mož: Seveda, z ženo.

Sodnik: Tepec, to se razume, da z ženo.

Mož: To ni tako; moja sestra je tudi poročena, pa z možem.

Mož: Kamor se obrnem, povsod nič.

Žena: Pa se tja obrni, kjer bo kaj.

Mož: Saj sem se včeraj obrnil k naši kuharici, pa si se razjezila — da ni bilo nič.

A: Kdo se pri maši laže?  
B: Organist, ki poje: Pred Bogom pokleknimo — in sedi med tem prav široko za orgljami.

## V pisarni.



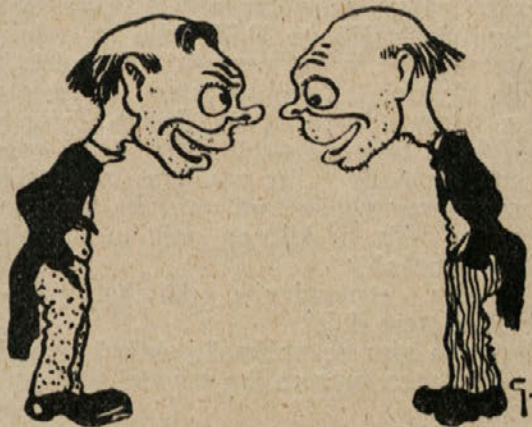
»Gospod direktor! Delavec se je ponesrečil.«

»Osel; ali je vsaj mrtev?«

Ljuba Neža!

Naša soseda, ki je prava »kurja mamica«, je pripeljala na pomladanski vrt svojo prvo kurjo družinico. Naša Zina je piščke prav z veseljem gledala in je rekla: »Jaz bi tudi že lahko imela mlade, pa mi oče ne dovolijo.«

## Dva modrijana!



»V naši deželi so začeli sedaj že pogovore narobe obračati. Rad bi vedel, kako bodo obrnili pregovor: Kdor ima maslo na glavi, naj ne hodi na solnce.«

— »Kdor ima maslo na glavi, naj ga sam požre...«



# Mihec Posedač

pripoveduje:



»Ej, gospod poslanec, sedaj imate pa težko stališče, kar vlada § 14.« sem dejal gospodu Gostinčarju, ko sva se sešla pri vsakdanjem okrepčilu.

Globoko je vzdihnil možak in dejal: »Težko, težko, Mihec! Da bi vedel preje, kakšne nesreče pridejo čez poslance, ne bi toliko razdajal za strankarske stvari!«

»A, tako! Jaz menim, da je težko izposlovati kaj za volilce. § 14. ima pred seboj samo puške, topove, pa bojne ladije; za volilce in njihove poslance se bojda ne zanima!«

»Kakršni so pač poslanci. Veš, takole med nama povedano: nam je vse eno. Kakršen pastir, taka čreda! Če bi naš voditelj Šusteršič ne škilil tako za tajnim svetništvom in po gosposki zbornici, bi bilo drugače! Tako vlečemo pa vsak v eno stran: Šusteršič na Dunaj, Zajec v »Union«, Lampe proti Završnici; eden sem, drugi tja. Jaz zavijam semtertja, pravzaprav pa še sam ne vem, kam hočem. — Ta preklicana politika človeka čisto zmeša!«

»He, strmoglavite voditelja, pa bo boljše.« sem dejal.

»To sem že poskusil; sklical sem tiho poslance, pa sem jim razodel svojo misel.«

»No, in...«

»Dr. Krek je dejal, (ko se je globoko zamislil) da moja misel ni misel vseh. In še tisti so me zapustili, ki so me preje nagovarjali, naj sprožim. Aj, preklicano prijateljstvo!«

»Torej boste vozili barko še skupaj?«

»Seveda; — to se pravi, počasi bodo spravili gospodje vse stran; Boltatu Pepe je odfrčal, sedaj bo mogoče vrsta na — meni! Ko bomo vsi narazen, se bo pa kar samo od sebe razšlo, kakor maslo na solncu!«

»Tega menda ne želite?« sem vprašal začudeno.

»Če padem, naj pade tudi stranka,« je dejal Šusteršič. »Tako pravim jaz, tako pravi vsak.«

»Torej bi bilo v korist stranki, da se odpravi § 14.?« sem vprašal.

»Seveda! Šusteršič bo v delegacijah govoril za odpravo.«

»In če tega ne doseže?«

»Potem bodo morali župniki pri litanijah dodati: Paragraf štirinajsti in dobro katoliško ljudstvo bo odgovarjalo: reši nas ga, o Gospod!«

Ko sva izpila, sem plačal, ter dejal: »Gospod poslanec! Jaz bom pa poleg § 14. še dodal: »Taki poslancev: reši nas, o Gospod!«

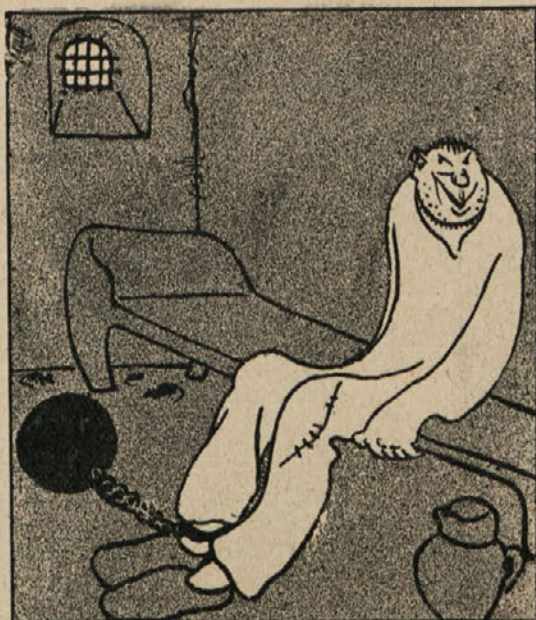
»Kako vam ugaja igra, gospa?« je vprašal gospod v gledališču. — »Dolčas! — Že dve dejanji, pa nobenega škan-dala. In ljudje se še pritožujejo čez kino.«

## Madžarska politika.



Politiko tako imajo Mažari: sebe obvari, a druge udari, da se krivice njim ne zgodi, obračajo lice na dve strani.





»To noč sem imel lepe sanje; sanjalo se mi je, da so mi stanovanje odpovedali...«

Ljuba Neža!

Neki graščak je imel mnogo služabnikov. Med njimi je bil tudi Janez, ki je skrbel za pristno svinjsko pleme, oz. vodil svinjski hlev. Bil je takorekoč ta Janez: »svinjski hlapec« ali z okrajšano besedo svinjar. Toda gorje mu, ako bi se kdo izmed služabnikov predrznil poklicati Janeza po njegovem poklicu; temu bi slaba predla. Le surovi graščak ga je tako klical. Janez misli in misli, kako bi se tudi pri graščaku iznebil tega imena. Po daljšem premišljevanju se mu vendar posreči.

Neke nedelje popoldne, ko opravi svojo službo v hlevu, se odpravi Janez v bližnjo vas obiskat svojega brata, ki je bil tam oženjen. Pri bratu vidi dva mlada psička. Takoj poprosi brata, naj mu enega odstopi. Brat mu seveda željo izpolni. Ko se na večer Janez vrača domov proti gradu, drži psička v naročju, ter mu venomer vpije v uho: »svinjar, svinjar, svinjar...«

Ko pride pred grad, vstopi v enonadstropno hišico, kjer je stanoval oskrbnik.

Oskrbnikova štiriletna hčerka Lizika ga vpraša: »O, Janez! Kaj pa imate v rokah?«

Janez: »Poglej, Lizika, kako lepega psička sem ti prinesel.«

Lizika vsa vesela prime psička ter vpraša Janeza:

»Kako pa mu je ime?«

»Svinjar mu pravijo,« odgovori Janez ter odide. Lizika je imela naslednje dni samo s psičkom opraviti, ter ga veno-

mer klicala »svinjar«. Pes se je v resnici v par dneh naučil slišati na to ime.

Ko nekaj dni pozneje stoji graščak na dvorišču ter kliče svojega hlapca »svinjar«, priteče k njemu, ter se mu dobrika. Graščak se ozre ter vpraša v bližini se nahajajočo Liziko: »Čegav je ta pes?«

»Moj svinjar je.« odgovori Lizika.

Sedaj izprevidi graščak, da ima pod svojo streho dva svinjarja.

Odslej je klical svojega hlapca vedno po imenu, in ne po poklicu.

Tako si je torej Janez pri graščaku pridobil zopet svoje pravo ime.



Brez posebnega obvestila.

Pivski klub **Kranjska žeja** naznanja vsem vin. trgovcem, pivovarnarjem in gostilničarjem žalostno vest, da se je vsled velikih doklad, katere je po naročilu dež. odbora naložil gospod

**dr. Evgen Lampe,**  
finančni minister dežele Kranjske

danes zjutraj po kratkem posvetovanju v 40. letu svojega obstoja mirno razšel. Ostanke zadnje pojedine so se naložili na voz, ter se prepelejo **jutri popoldne v dvorec koritarjev**, kjer jim bode na razpolago.

Ker se bodo nekateri udali žganjepitju, žaluje z nami vred, ter obsoja gonjo zgoraj imenovanega prav gotovo tudi

**Janez Kalan,**

pravi vodja „Svete vojske“.

Reklamno podjetje Lipe Figi.



## Gospod hišni posestnik.



„Jezus, Marija, tako mokra in temna luknja, pa še podražena!“

„No ja, zato Vas pa tu notri tudi v najhujšem poletju ne muči ne vročina, ne suša!“